

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SÎNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XIII.

CE-LOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 3.

Săptămâna de Educație și Rugăciune a Misionarilor Voluntari

11-18 Martie 1933

PROGRAM

Sabat, 11 Martie.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Insemnătatea săptămânii M. V. sau chemarea tineretului”.
4. Rugăciuni de consacrare a tineretului.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Duminecă, 12 Martie.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Credința mântuitoare”.
4. Rugăciune și mărturie.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Miercuri, 15 Martie.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „O țintă în viață”.
4. Rugăciuni de consacrare a tineretului.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Sabat, 18 Martie.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cântări speciale.
3. Cuvântare: „Biruința în Hristos”.
4. Lectură: „Serbarea Jubileului M. V. în Uniunea Română”.
5. Rugăciuni de consacrare.
6. Colecta specială pentru lucrătorii din câmpurile misionare.
7. Cântare și rugăciune de închidere.

Notă pentru diriginții Cercurile M. V., slujbașii Comunităților, și lucrătorii misionari. — Propunerile următoare vor lămuri scopul Săptămânii Misionarilor Voluntari și felul cum să procedați. Inșă, dându-vă programul, n'am avut intenția să vă țineți strict de el. L-am făcut mai ales pentru a vă fi un sprijin. Dacă se vor ține în forma de Cuvântare sau Studiu, se va ajunge la un mai mare succes. Inșă e bine să-l adaptați necesităților Cercului M. V.

1. Dacă e posibil țineți cele patru ore propuse. Conducătorii ar trebui să ia dispozițiuni ca tinerii să se poate aduna în Comunitate sau în Cămin. Să ne rugăm pentru tineretul nostru la altarul familiei.

2. Aveți grijă ca toți acei cari au ceva de predat în aceste adunări ale tineretului, să fie bine pregătiți. Aceste adunări ar trebui să fie un îmbold profund spiritual. Căutați pe Domnul în rugăciunile voastre. Să se dea ocazie a se face mărturisiri.

3. Indemnați pe toți în mod serios a face lu-

crare misionară personală, mai ales cu acei tineri, cari încă nu au fost câștigați pentru Domnul. Conducătorilor se recomandă, a-și face o listă de acei tineri, cari stau intrucâtva în legătură cu Comunitatea, anume prin aceea că dânsii sau părinții lor sunt membri sau prieteni ai Comunității. Fiecare dintre acești tineri ar trebui vizitat de un membru credincios, care să-l invite a se decide pentru Isus.

4. Adunarea ultimului Sabat din Săptămâna Tineretului ar trebui ținută astfel, ca să stimuleze pe tineri și bătrâni a se preda și consacra din nou lui Dumnezeu. După cuvântare, să li se dea ocazie să-și exprime hotărîrea lor luată din nou.

5. In Comitetul Diviziunii ținut de curând, s'a luat hotărîrea ca în ultimul Sabat al acestei săptămâni, adică la 18 Martie să se strângă o colectă, ca contribuție specială pentru salariile lucrătorilor din câmpurile misionare. Vă rugăm deci, a da într'adevăr un dar benevol și bogat.

Insemnătatea săptămânii M. V. și chemarea tineretului

(Cuvântarea propusă pentru prima zi a acestei săptămâni, ar fi bine să fie ținută de predicatorul sau presbiterului Comunității.)

„Tineretul poate să aibă principii așa de tari, încât ispitele cele mai puternice ale lui Satana să nu-i poată abate dela ascultarea lor față de Dumnezeu“. „Testimonies“, Vol. III, pag. 472.

1. Valoarea tineretului.
2. Chemarea tineretului.
3. Hotărîrea tineretului.

(Cetește 1 Ioan 2, 14 ult. p. până la vers. 17.)

VALOAREA VOASTRA.

Precum popoarele depind, în timpul de pace și războiu de puterea și zelul tineretului, astfel contează și Domnul pe puterea bărbaților și femeilor tinere din Comunitate pentru executarea lucrării Sale de pe pământ. El vorbește inimilor tineretului și le cheamă la serviciul Lui, fiindcă dâșii sunt plini de puterea tineretului. Proverbe 20, 29 pr. p.

Dumnezeu are pentru fiecare tânăr credin-

Participanții la executarea programului Jubileului M. V. din Comunitatea Timișoara.

cios care a primit solia Adventă, un loc de lucru în via Sa — un loc potrivit iubirii, devotamentului, voinței sale de a duce jertfe și capacităților lui naturale, prin care el poate să lucreze și să-și exercite influența. Fiecare loc este un loc important și greu, dar asemenea locuri le dorește tineretul. Ca Timoteiu fiecare este chemat a suporta suferințele ca un bun luptător al lui Isus.

CHEMAREA VOASTRA.

„Bine este pentru om să poarte jugul în tineretea sa“. Plângerele 3, 27. Domnul a che-

mat pe fiecare băiat, fetiță, bărbat tânăr și femeie tânără pentru serviciul Său. Prin spiritul profetic, Domnul a trimis tineretului adventist următoarele cuvinte: „Domnul a chemat pe tineret să fie mâna Sa ajutătoare în predicarea Evangheliei în lume“.

Acum 25 de ani, când nu era încă nici o organizație a tineretului, ne-a fost trimisă solia: „Noi avem azi o armată întreagă de tineri care ar putea face mult, dacă ar fi bine îndrumată și încurajată“. Mai departe ni se spune: „Nu doresc oare, tinerii și tinerele cari într'adevăr iubesc pe Isus, să se organizeze, spre a lucra nu numai pentru acei care țin Sabatul, ci și pentru acei cari nu sunt de credința noastră?“

HOTARIREA VOASTRA.

Mulți tineri de ai noștri, cunosc această solie, însă nu sunt sfințiți prin ea. Toți ar trebui să înțeleagă, că o simplă cunoștință a adevărului, nu ne salvează. „Nu sunt toți Izraeliți, cari sunt din Izrail“. Intre ultimile solii ale sorei White, se găsește una pentru finerii noștri, care sună astfel: „Sincera mea dorință este ca tineretul nostru să înțeleagă adevărata însemnătate a dreptății, ce vine din credință, și desăvârșirea caracterului, prin care sunt pregătiți pentru vieța veșnică“.

Isus spune: „Iată stau la ușă și îi bat; dacă va fi auzit cineva glasul Meu și va deschide ușa, Eu voi intra la dâșul și voi uita cina cu dâșul și el cu Mine“. Apoc. 3, 20. Cred că cu toții cunoaștem tabloul cel renumit, care înfățișează pe Isus bătând la ușă. Se spune că artistul, după ce a terminat tabloul acesta, a chemat pe un bărbat, ca să privească tabloul și să-i facă critica. Acest bărbat, rămase încântat de tablou și laudă pe pictor pentru desăvârșirea acestui tablou. Deodată descoperi ceva, și zise pictorului: „Ați uitat ivorul din afară al ușii. Cum ar putea să intre vreodată înăuntru din moment ce nu are ivorul?“ „Ah“ răspunse artistul, „în aceasta constă secretul. Această ușă trebuie deschisă pe dinăuntru“. Isus nu va intra cu forța în inimile noastre. Însă dacă noi auzim vocea Lui, și deschidem ușa, atunci El intră și Iși face locaș la noi. Iubiți prieteni, nu vă lăsați înșelați de Satana, care vă șoptește să așteptați un timp mai potrivit. Veniți acum, așa cum sunteți.

„Sunt mulți cari ar trebui să devie misionari, însă nu se duc niciodată în câmp, deoarece acei cari sunt împreună cu dâșii în Comunitate sau școli, nu simt nevoia de a lucra cu dâșii și a le arăta drepturile pe cari Dumnezeu le are asupra tuturor puterilor lor; ei nu se roagă cu și pentru dâșii. Epoca cea însemnată a vieții lor, care aduce hotărîrea pentru drumul vieții, trece; convingerile lor sunt înnă-

bușite, sunt atrași de alte influențe și motive, și ispitele de a se uita după posturi, cari după părerile lor, le vor aduce venituri mari, îi trag în curentul lumii. Acești tineri ar fi putut fi câștigați pentru lucrarea lui Dumnezeu". „*Counsels to Teachers*", p. 500. 501.

Săptămâna Misionarilor Voluntari ce stă înaintea noastră, este un timp, în care noi ca Comunitate ar trebui să fim lămuriiți cu privire la ceea ce putem face pentru salvarea tineretului nostru; și când i-am adus la Hristos ar trebui să le dăm lucrul pe care ei îl pot face pentru Domnul.

Credința mântuitoare

1. Ce este credința adevărată?

a) Nu numai credință goală. Iacov 2, 19; Mat. 8, 29; Marcu 1, 24.

b) Nu numai o primire a adevărului numai cu mintea.

„O pretinsă credință în Isus, care-L recunoaște numai ca Mântuitorul lumii, nu poate aduce sufletului mântuire. Credința necesară mântuirii nu este numai o simplă primire a adevărului cu mintea. „*The Desire of Ages*", p. 347.

c) Adevărata credință, cuprinde ascultarea față de Dumnezeu. Apoc. 14, 12; Gal. 5, 6.

„Unde nu este numai o încredințare despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci și supunerea către Dumnezeu a voinței omului; unde inima este plecată Lui, simțimintele îndreptate spre El, acolo e credință — și anume credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul. Prin o astfel de credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu". „*Calea către Hristos*", pag. 80.

d) Credința mântuitoare trebuie să formeze pe Isus ca centrul, și nu credința privitoare la El. Gal. 3, 26; Ebrei 12, 2 pr. p.

2. Originea și natura sa.

Un dar al lui Dumnezeu. Rom. 12, 3; Efes. 2, 8; Titu 2, 11.

3. Exercițierea credinței.

Acțiunile ni se arată două condițiuni importante: a) O predare necondiționată și sinceră a voinței noastre lui Dumnezeu. Ioan 7, 17.

b) A studia Cuvântul lui Dumnezeu și dovezile puterii Sale, ce are ca rezultat minunat, cele scrise în Filipeni 4, 13.

4. Pașii.

a) Spiritul convinge despre păcat. „Fiecare dorință după adevăr și curățenie, convingerea despre păcătoșenia propriei noastre persoane: toate acestea sunt dovezi evidente despre lucrarea Spiritului lui Hristos în inima noastră". „*Calea către Hristos*", p. 32. 33.

b) Mărturisirea păcatului. Prov. 28, 13; 1 Ioan 1, 9.

„Mărturisirea păcatelor nu este primită de Dumnezeu, dacă nu este însoțită de căință sinceră și de îndreptare. Vieța noastră trebuie în mod hotărît schimbată cu totul; orice lucru neplăcut lui Dumnezeu trebuie lepădat". „*Calea către Hristos*", p. 48.

c) Primirea.

Să nu vă gândiți, că promisiunile lui Dumnezeu nu sunt date și pentru voi. Ele sunt date pentru fiecare păcătos care-și recunoaște păcatul.

d) A rămâne în El. Ioan 15, 4. 7; 16; Col. 2, 6; Ebrei 10, 38.

„Prin credință am ajuns ai lui Hristos, și tot prin credință trebuie să creștem în El; — dând și luând. Noi trebuie să dăm totul — inima noastră, voința noastră; serviciile noastre — să ne dăm pe noi înșine Lui în supunere la toate poruncile Lui; și noi trebuie să luăm totul; și anume pe Hristos, plinătatea binecuvântărilor, ca El să locuiască în inimile noastre; să fie puterea noastră, dreptatea noastră, El ajutorul nostru pe veci — să ne dea putere; spre a asculta în toate". „*Calea către Hristos*", p. 86.

Participanții la executarea programului Jubileului M. V. din Comunitatea Sibiu.

O țintă în viață

1. Pentru a avea succes e necesară o țintă în viață.
2. Ținta dă caracterului o direcție hotărîtă.
3. Ținta lui Isus. Luc. 2, 49; Ioan 4, 34.
4. Ținta lui Pavel. Fil. 3, 13. 14.
5. Alte pilde de ținte nobile.
6. Ce țintă ar trebui să aibă tineretul advent?

7. Cum putem face, ca și Săptămâna Tineretului să contribuie la succesul în viața noastră.

În toată lumea vedem cum oameni tineri cu o țintă propusă în viața lor se pregătesc pentru serviciul lui Dumnezeu. Prin aceea ce le oferă organizațiunea tineretului nostru, în cele cu privire la înălțarea sufletescă și dezvoltarea educativă, se pregătesc a face lucrarea ce se așteaptă dela dânsii.

Straja Dimineții și cursul progresiv de studii, sunt în programul tineretului nostru două lucruri importante prin care le este înfățișată ținta și îi întărește în hotărârile luate de ei. Prin facerea cunoștință cu solia, se deșteaptă într'ansii dorința de a câștiga și pe alți tineri pentru Hristos; astfel deci lucrează tineretul prin răspândirea scrierilor, ținerea lecturilor biblice, vizite misionare, corespondență misio-

- a) O predare completă.
- b) Hristos să aibă biruință în noi.
- c) De a fi convins, că Isus biruiește pentru noi.

3. Dumnezeu ne face posibil, să biruim. 2 Cor. 10, 4, 5; 1 Cor. 10, 12, 13.

4. Ce trebuie să facem noi? 1 Ioan 1, 7—9; Psalm. 119, 11; Fil. 4, 8.

5. Prin credință primim. Rom. 5, 1; 3, 24—27.

6. Prin credință rămânem statornici. Col. 2, 6, 7.

7. Biruința cea mai mare, care o putem câștiga. Iuda 24.

Boala cea teribilă a păcatului atât ne-a prins, încât ne este imposibil a ne scăpa de ea. Multe suflete au strigat cu Pavel: „Muncit om sunt eu! Cine mă va scăpa de corpul acestei morți”? Deseori am fost întrebat de unii tineri, cari s'au uitat la mine cu multă grijă și au spus: „Spuneți-mi sincer, nu credeți că păcatele mele sunt atât de mari, încât Dumnezeu nu mai mi le poate ierta”? Răspunsul meu întotdeauna a fost: „Oricât de păcătoasă ar fi fost viața ta, pentru Dânsul vei fi declarat drept. În locul caracterului tău, vine caracterul lui Hristos, și tu ești primit de Dumnezeu ca și cum nici n'ai fi păcătuit”. Aceasta este posibil prin marea schimbare care a avut loc. Hristos transformă inima, și prin credință locuiește în inima ta. Această legătură cu Isus trebuie să o păstrăm prin credință și prin o predare completă a voinței noastre. „Deci dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă”. Ca răspuns la invitația noastră, Hristos va locui și va lucra prin noi. Aceasta însemnează a fi părtași ai dreptății lui Isus.

Ce însărcinare avem noi în această chestiune importantă? Odată, noi trebuie să ne predăm Domnului și să credem că păcatele noastre din trecut să fie șterse, apoi Hristos să locuiască în fiecare zi în inimile noastre. Prov. 23, 26; Rom. 6, 13.

Doresc să vorbesc despre tripla predare, și anume despre predarea din trecut, prezent și viitor.

Cu privire la predarea din trecut cetește 1 Ioan 1, 9. Dacă într'adevăr ai făcut aceasta, atunci ai predat trecutul Domnului. Trecutul păcătos, viața păcătoasă ai lepădat-o, și în locul vieții păcătoase, intră Hristos cu viața Sa neprihănită, și vei fi astfel privit ca și cum n'ai fi păcătuit niciodată.

Predarea viitorului va fi cea mai grea. Cineva a spus odată: „Sunt gata a umbla în căile lui Dumnezeu, dacă El admite, ca să meargă pe o anumită cale”. În acest caz, tu încă nu ți-ai predat viața Domnului. Poate că i-ai pre-

Participanții la executarea programului Jubileului M. V. din Comunitatea Iași.

nară, etc., pentru câștigarea sufletelor. Chiar și cei mai tineri iau parte la această lucrare.

Tineretul ajută în mod activ la strângerea fondurilor misionare. Armata noastră de tineret cuprinde 73.000 de tineri și tinere, voinici, cari au aceeași țintă în viața lor. Mii dintre dânsii, încă nu sunt organizați, însă dacă vedem lucrărilor celor organizați, înțelegem și recunoaștem că Domnul a știut când a chemat pe tineret a fi mâna Sa ajutătoare, în ce privește terminarea lucrării Sale. „Solia despre un Mântuitor răstignit, înviat și revenind, s'ar putea proclama repede în întreaga lume, cu o astfel de armată de lucrători misionari, cum o prezintă tineretul nostru, dacă e bine crescută și educată”.

Biruința în Hristos

1. Făgăduința biruinței. 1. Cor. 15, 57.
2. Trei pași necesari:

dat Lui trecutul și prezentul, însă încă nu ești gata să-I încredințezi și viitorul. Voi tineri, gândiți câteodată că numai pe calea aleasă de voi înșivă puteți fi fericiți. Însă eu vreau să vă îndrept mintea spre faptul netăgăduit, că adevărat fericiți putem fi numai atunci când ne aflăm pe calea lui Dumnezeu.

Predarea prezentului este pentru unii probabil și mai grea. Prin aceasta se înțelege că trebuie să ne dăm lui Dumnezeu complet, ca scula dreptății, ca în orice zi să facem voia Lui, și să dovedim abnegație de orice este contra voinței Lui. În cartea „Gedanken vom Berg der Seligpreisungen“ la p. 177 cetim: „Lupta care trebuie să o luptăm — lupta cea mai mare întreprinsă vreodată de oameni — este predarea *eului* sub voința lui Dumnezeu; consacrarea inimii sub domnirea iubirii.“

În legătură cu aceasta, se va strânge colecta specială pentru fondul misionar al tineretului, care servește pentru achitarea salariilor misionarilor din stațiunile noastre misionare din Africa și Madagascar.

Serbarea Jubileului M. V. în Uniunea Română

Din diferite Comunități din Uniunea noastră, am primit scrisori și fotografii despre serbarea Jubileului M. V. de 25 ani, care cum se știe a avut loc în ziua de 25 Decembrie 1932. Prin scrisori primite și convorbiri personale am fost rugat să publicăm în revistele noastre: Curierul Misionar și Adventi Hirnök, un raport asupra festivității jubiliare a Aniversării mai sus amintită; chiar din partea Diviziunii noastre am fost rugat să scriu despre comemorarea Aniversării din Uniunea Română, un articol pentru revista tineretului nostru general „Youth's Instructor“, care apare în limba engleză în U. S. A., și la acest articol să atașez și unele clișouri. Prin aceasta Misionarii Voluntari din România pot să intre în legături și mai strânse cu Misionarii Voluntari din toată lumea. Jubileul nostru a avut un ecou bun în Comunitățile noastre, și a adus binecuvântări spirituale asupra Comunităților respective, și bucurii pentru acei tineri cari au luat parte la executarea programului; pentru tinerii cari n'au avut nici un rol la executarea programului, ci au fost simpli spectatori, pentru aceștia a fost un îndemn puternic de a deveni mai activi.

Aci publicăm unele expresii sau un raport scurt din unele scrisori primite, cu privire la jubileul Misionarilor Voluntari. Urmează aci, mai întâiu, un raport scurt din partea fratelui Gh. Rădoi, dirigintele Cercului Misionarilor Voluntari din Timișoara. Dânsul scrie:

Serbarea Jubileului de 25 ani dela organizarea Misionarilor Voluntari a fost sărbătorită cu toată cinstea cuvenită unei asemenea ocaziuni deosebite în istoria tineretului advent.

Deschiderea festivalului Jubiliar s'a făcut prin intonarea de către Corul Timișoara a cân-

tării în surdină „O Betleem“, după care s'a rostit o rugăciune către Atotputernicul Dumnezeu.

După aceea 3 copii în cele 3 limbi vorbite aci, adică Română, Germană și Maghiară, au salutat pe cei prezenți prin câte o recitare cu titlul: „Bun venit“, iar un quartet bărbătesc a cântat în limba germană: „Got grüsse dich“.

A luat cuvântul apoi fr. I. Prewlitz, Secretarul Departamentului Misionarilor Voluntari din Conferința Banat, care a accentuat necesitatea unei bune organizări a tineretului advent, ca prin aceasta să devină capabil de a salva tineretul decăzut al acestei generațiuni. Îndeplinind prin aceasta misiunea de vestitori ai ultimei speranțe pentru lumea aceasta, adică a doua venire a lui Hristos.

După cuvântare corul a intonat o cântare în limba germană, apoi s'a trecut la executarea programului compus din declamațiuni, multiloguri și coruri mixte.

Corul A. Z. S. din Timișoara.

În limba română s'a executat multilogul de P. H. Hermann cu titlul: „Să nu-ți faci de rușine Adunarea“ sau „Folosul Adunărilor Misionarilor Voluntari“ care a avut un deplin succes asupra celor prezenți. De asemeni s'au bucurat de un frumos succes multilogul spus în limba germană: „Jubileul“ precum și cel executat în limba maghiară cu titlul: „Secolul al XX-lea“.

Intregul program executat cu această ocaziune a avut o influență deosebită asupra celor prezenți, ceea ce a determinat pe toți a contribui din belșug la colecta strânsă pentru Misiunea Externă.

Sala a fost frumos decorată cu brad, iar la amvon se afla o inscripțiune care cuprindea o urare de Bun venit, deasupra căreia era scris: „Jubileul de 25 ani“.

Ne simțim datori a mulțumi și în acest mod conducerii Misionarilor Voluntari dela Uniune,

pentru frumosul material pus la dispoziția tineretului cu această ocaziune, salutând cu bucurie aparițiunea Revistei „Amicul Tinerimii”.

Cu această ocaziune participanții la executarea programului au făcut o fotografie pe care o publicăm alăturat.

Salutăm toate Cercurile Misionarilor Voluntari, din Uniunea Română, dorindu-le tuturor succes, pace și bucurie în Domnul.

Dirigintele Cercului Misionarilor Voluntari
din Timișoara
Gheorghe Rădoi.

Fratele A. Lederhilger, presbiterului Comunității din Sibiu, scrie:

„Iubite frate Hermann, harul și pacea Domnului să fie cu D-ta și cu iubiții D-stră. Alăturat este fotografia tinerilor, cari au luat parte la executarea programului festivalului jubiliar M. V. Mă bucur că vă pot comunica, că, cu ajutorul Domnului, acest festival al tineretului, care s'a serbat în sensul Aniversării de 25 ani, a Depart. M. V. poate să fie socotit ca unul din cele mai bine reușite din festivalurile ținute de tineret pe care am avut noi aci vreodată. Asupra vizitatorilor acest festival a făcut o impresie adâncă de pocăință. Cred și sper că

Corul A. Z. Ș. din Sibiu.

această serbare jubiliară, va lucra spre binele tineretului nostru din viitor”.

Fratele Alex. Popov, Secretarul Departamentului Conferinței Moldovei de Nord, scrie: „Vă trimet fotografia cu ocazia Jubileului. Nu știu în Conferință, dar aci la centru, la Iași, am avut un festival admirabil, care s'a marcat prin faptul că 20 de tineri noi s'au înrolat în Cercul Tinerimii. Am făcut 25 de banderole, plus 2 pentru șefii de Departamente și de Colportaj (vezi fotografia); iar soția mea a făcut niște versuri pentru fiecare an jubiliar, și așa am prelungit puțin programul”.

Fratele Iordan Mihailov, Secretarul Departamentelor din Conferinței Muntenia Est, scrie: „In Conferința noastră, serbarea Jubiliară a mers putem spune, foarte bine; în deosebi aci la Ploești”.

Sora Lidia Crăciunescu, Secretara Misionarilor Voluntari din Com. București Nord, scrie: „Aci la Nord, am avut serbarea Jubiliară și a fost foarte frumoasă și a reușit bine. Mai ales multilogul fratelui Hermann, acel cu Căpitanul a făcut o impresie adâncă și a fost predat într'un mod foarte natural. De asemenea și multilogul cu Faraonul și Goliat, a fost un succes deplin care a plăcut foarte mult”.

Fratele N. R. Mazilu, din Comunitatea Vișești, jud. Buzău, scrie: „Vă mulțumesc pentru osteneala, pe care o depuneți, în alcătuirea studiului istoric, ca și celelalte studii din „Gazeta Slujbașilor”; de mult doream eu așa ceva, și ce bine că ați luat hotărârea cu ajutorul Domnului să ne dați acest studiu de mare importanță Totodată vă fac cunoscut, că am primit programele pentru Jubileul de 25 ani M. V. foarte târziu . . . Serbarea festivalului am avut-o însă pe ziua de 1 Ianuarie 1933, adică în ziua de Anul Nou. Mulțumim Domnului, căci a fost foarte frumos. Noi, și mai ales cei mai tineri cari au Diploma de Izbândă; am așteptat „Marca Jubiliară”, dar nevenind nici până azi am improvisat din hârtie tricolor, și toți am purtat la piept un semn, deci a-acei cari au avut „Diploma de Izbândă”.

Prin cele de mai sus deci am auzit ceva cu privire la Aniversarea jubiliară a M. V. de 25 ani, care într'adevăr a constituit o ocazie rară. Alăturat publicăm unele fotografii cu coruri și cu acei cari au participat la executarea programului Jubiliar. Dorim ca bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe tinerii noștri M. V. și să ne ajute să rămânem credincioși Lui, și să ne rugăm Domnului, ca până ce trec încă 25 ani, când Departamentul Misionarilor Voluntari să poată comemora Aniversarea, de 50 ani, să fim cu toții sus în ceruri, sărbătorind acolo, în fața tronului de mărire a lui Dumnezeu și a primului Misionar Voluntar, Isus Hristos, Jubileul respectiv de 50 ani.

Al D-stră frate
P. H. Hermann.

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

O solie către tineretul nostru

C. H. Watson

Președintele Conferinței Generale

În istoria poporului lui Dumnezeu, nu este un lucru nou să adresezi o solie specială către tineretul Denominațiunii. O situație fără precedent în lume, în societate și în Comunitate ne îndeamnă să facem un apel de o seriozitate neobișnuită, către voi, iubii mei tineri și tinere din căminurile și Comunitățile noastre. Vă invit a medita împreună cu mine, asupra unora din cele mai remarcabile exemple din Biblie și din experiențele noastre, în care Dumnezeu a chemat femei și bărbați încă din frageda lor tinerețe, la servicii de răspundere.

Cu mult timp înainte, Dumnezeu Se îngrijește de pregătirea lucrătorilor Săi. Iosif era numai de 17 ani, când a visat că snopii și stelele, i se închinau lui; aceasta arăta în mod profetic timpul când el va servi în Egipt, ca salvatorul poporului său, în timpul foametei. În tinerețea sa el a biruit încercarea de a se vedea despărțit de cămin și vândut ca sclav de frații săi trădători. Deși tânăr, el a dovedit puterea caracterului său și curățenia inimii sale, în casa stricată a lui Potifar. Aruncat la închisoare, din cauza unei acuzări nedrepte, din nou îl vizită Dumnezeu în visuri profetice, prin cari i se prezise criza pentru care el, în providența lui Dumnezeu, era trimes să servească în Egipt. Nici un păcat nu ne este raportat despre Iosif, cu toate că a fost expus multor ispite cari existau la o curte păgână coruptă. El a fost înălțat la poziția și onoarea cea mai de sus pe care i-o putea da cel mai puternic monarch de pe pământ al timpului de atunci. Dumnezeu începe să-și formeze pe cineva a fi tare, spre a-I servi, încă din tinerețea aceluia, tinerețe de care vă bucurați și voi azi, toți cari cetiți sau auziți solia aceasta. Dacă Iosif a fost în stare să rămână credincios în încercările și circumstanțele cele mai grele, cine dintre voi îndrăznește să spună că nu va putea rămâne credincios prin harul lui Dumnezeu, în orice situație adusă de viață?

Moise a fost ales la o etate și mai fragedă ca Iosif. Ca un copilăș a fost dus într'o casă păgână, și în etate de 12 ani, a fost luat de sub îngrijirea și instrucțiunile unei mame credincioase. Totuși, când a trebuit să aleagă între a fi domnitorul unei monarchii puternice și bogate sau conducătorul unei mulțimi de sclavi care trebuia condusă prin pustiu, nu stătu pe gânduri. „alegând mai bine să sufere răul în același timp cu poporul lui Dumnezeu, decât

să aibă o plăcere trecătoare a păcatului”. Ebr. 11, 25. Iubiții mei tineri, ați trăit voi vreodată într'un timp în care a fost mai necesar de luat multiple și importante decizii în fiecare zi, decât ca în timpul de astăzi? Deciziunea lui Moise a fost una bună. Voiți să vă decideți, cu ajutorul lui Dumnezeu, în ora aceasta, a alege ceea ce nu vă va face să regretați, ci vă va aduce o răsplătire mare și bună?

Dumnezeu a însărcinat pe Maria, în tinerețea ei, să îngrijească pe frătorul ei, copilășul Moise, când acesta era în coșulețul de papură. Ea a fost aceea care a făcut propunerea minunată de a chema pe mama ei care să servească ca îngrijitoarea copilului găsit, atunci când fiica regelui adoptă pe Moise. Vi se poate acorda și vouă, tinerilor, o astfel de încredere divină cum a primit-o Maria? Fiind ea așa de credincioasă, i s'a încredințat conducerea femeilor izraelite, când se cânta, la Marea Roșie, cântarea lui Moise, care se va cânta și la Marea de Cristal.

De mic copil, Samuel a fost chemat la rangul înalt de profet. A fost chemat de mic copil pentru ascultarea sa promptă, copilărească, ascultând în liniștea nopții vocea Domnului. Pe genunchii mamei sale credincioase, el a învățat a fi ascultător. Profetul Samuel a fost acela care spuse regelui Saul, când acesta dispregiului instrucțiunile lui Dumnezeu: „Ascultarea este mai bună decât sacrificiul”. 1 Sam. 15, 22. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și de părinți este cu mult mai însemnată decât săvârșirea celor mai mari fapte, iubii mei tineri, chiar și dacă aceste fapte sunt preamărite de oameni!

Estera, modestă și virtuoasă, ascultătoare de tatăl ei adoptiv, într'un timp de mare criză a poporului lui Dumnezeu, fără frică, a îndrăznit și a lucrat cu riscul vieții. Nu a fost ea aleasă pe când era fecioară, din providență, ca regina puternicei împărății persane, putându-se bizui pe ea că-și va face partea, în salvarea poporului lui Dumnezeu dela distrugere?

De tineri cu calități nobile de caracter, de tineri cu trăsături regești de caracter, la fel cu ale lui David, tânărul păstor dela oi; de tineri cu o putere princiară, bărbăție regală și cu o credincioșie curajoasă, ca a tânărului Daniel; de tinere cu o lealitate ca a Mariei și cu un curaj și încredere sigură ca a Esterii, de astfel de calități și trăsături de seamă de caracter nu

s'a simțit niciodată o nevoie mai mare ca acum, când am intrat în timpul acela, în care suferințele oamenilor sunt încercate și când ne apropiem de punctul culminant al lucrării lui Dumnezeu, din toate veacurile, pentru mântuirea păcătoșilor de pe pământ.

Pentru ce vă scriu aceasta? Vă scriu aceasta, pentru că am încredere în voi. Cred că este intenția lui Dumnezeu de a se folosi de voi, în aceste timpuri din urmă, în lucrarea Sa măreață de pe pământ. Puterile tinereții voastre sunt necesare ca să puteți îndura ca buni ostași suferințele. Energia voastră din tinerețe, dacă e consacrată lui Dumnezeu, poate învinge obstacolele și suporta însărcinările pe cari camarazii voștri mai în vârstă, nu le mai pot duce. Entuziasmul tinereții voastre poate să dărâme toate piedicile descurajatoare cari se vor ridica, cu cât ne apropiem mai mult de sfârșitul lumii. Credința și încrederea voastră nu se va clătina, dacă veți ține mintea deschisă pentru influența Spiritului Sfânt, și dacă lăsați să rămână Cuvântul lui Dumnezeu înconținut în inimile voastre.

În fine, vă recomand, pentru studiile voastre serioase, cuvintele minunate ale apostolului iubit, Ioan, către tineret. Cetește 1 Ioan 2,

15—17. Dacă veți primi aceste cuvinte în inimile voastre, și le dați o ascultare serioasă și credincioasă, atunci, când El este dispus să vă cheme, o să aveți un loc pregătit în lucrarea lui Dumnezeu. Căci bărbații cu experiențe multe în această lucrare, pleacă unul câte unul, unii din cauza bătrâneții, iar alții din cauza morții. Cine va ocupa locul lor? Nici o armată nu poate lupta un timp lung, dacă nu se împlinesc golurile cu noi recruți. Voi sunteți acum pe câmpul de exercițiu pentru recruții din oastea lui Hristos. Piatra de încercare a adevărului, a integrității și a încrederii, va dovedi caracterul vostru. În curând veți fi în plutonul de luptă, în caz că nu sunteți în el deja. Pe front este întotdeauna loc. Fără să vă dați seama trece timpul, iar evenimentele au completat pregătirea voastră, și chemarea la serviciu va veni. În prezent privilegiul vostru înalt în Domnul este: „Nu iubiți lumea, nu cedați la mândria deșartă a vieții“, însă lăsați ca Cuvântul lui Dumnezeu să locuiască în voi cu bogăție și încontinuu. Astfel veți deveni tari, de a face și înțelege ceva pentru Domnul, și Domnul nu va uita să vă cheme la serviciile Sale.

„Cel înțelept câștigă suflete“

PE CINE SOCOTESC OAMENII OM ÎNTELEPT?

Dacă am întreba pe diferiți oameni pe cine socotesc ei om înțelept, am primi diferite răspunsuri.

De exemplu, întrebând pe directorul unei bănci, ne-ar răspunde, că el socotește om înțelept pe acel om, care, prin munca și stăruințele lui câștigă bani, îi depune la bancă și, din om sărac devine milionar.

Întrebând pe un general, ne-ar răspunde că după el, om înțelept este acela, care, angajându-se în ostire capătă gradul de fruntaș, caporal și în cele din urmă devine ofițer. Pe câmpul de luptă câștigă victorii și este înaintat până la gradul de general.

Întrebând pe un mare politician, ne-ar răspunde că, om înțelept este acela, care convinge pe oameni în așa fel, că în timpul alegerilor îl votează pe el alegându-l ca deputat, senator și în cele din urmă ministru.

În felul acesta, întrebând diferite persoane culte, am căpăta diferite răspunsuri. Ne întoarcem însă dela oameni spre Dumnezeu și-L întrebăm: pe cine socotește El om înțelept? Dumnezeu răspunde: „Pe acela care câștigă suflete“. De ce? Fiindcă

SUFLETELE SUNT SCUMPE ÎN OCHII LUI DUMNEZEU.

Domnul Isus zice: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?“ Marcu 8, 36—37. Pentru mântuirea sufletelor din păcate, Isus, Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața ca preț de răscumpărare pe crucea dela Golgota. Și El ar fi făcut aceasta chiar și numai pentru un singur suflet.

Dacă am aduna la un loc tot aurul și argintul din lumea aceasta și lângă el am pune un singur suflet, care ar avea mai mare valoare? Oamenii ar spune: „aurul are mai mare valoare“, dar, Dumnezeu zice: „nu, ci sufletul acela are mai mare valoare. Căci, dacă cineva ar câștiga toată lumea și tot nu i-ar folosi nimic în cazul când el și-ar pierde sufletul. Satana e denumit de Domnul ca „stăpânitorul lumii acestea“. (Ioan 14, 30; 12, 31; 16, 11) dar ce-i folosește? El va fi nimic. Și dacă omul își va pierde sufletul său, cu ce-l va mai putea răscumpăra? Cu nimic. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moștenirăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur

Ziua Libertății Culturii

4 Martie 1933

Necesitatea acestei ramuri Un călduros apel către membrii noștri

PROGRAM

1. Deschidere cu cântarea: „Lucrarea Doamne este-a Ta“ din „Imnuri Creștine“, No. 165.
2. Rugăciune.
3. Cor.
4. Cuvântare, folosindu-se materialul alăturat.
5. Muzică instrumentală sau poezie.
6. Colectă pentru Departamentul Libertatea Culturii, în timp ce corul cântă un imn.
7. Inchidere cu cântarea: „Cetate tare-i Dumnezeu“, din „Imnuri Creștine“, No. 144.
8. Rugăciune.

O nouă zi, pentru clădirea unei vechi ramuri a lucrării de predicarea Evangheliei în România. Cu chestiuni privitoare la apărarea libertăților, noi toți am avut de a face încă de acum 25 de ani, de când încep în țara noastră vestirea binefăcătoarei solii divine.

Dar Dumnezeu a binecuvântat cu o mare creștere lucrarea Sa din țara noastră, așa că ea azi prezintă mult mai multe probleme de conducere ca pe vremuri; iar piedicilor și împotrivirilor de tot felul nu le mai poate face față fiecare în localitatea unde lucrează, și nici numai unul singur pe întreaga țară.

De aceea, ramura aceasta trebuie organizată sub o formă mai largă și mai completă, ca să poată răspunde tuturor cerințelor actuale.

CARI SUNT ACELE CERINȚE?

Ramura sau Departamentul Libertății Culturii în Uniunea noastră are rolul dela Dumnezeu, de a deschide căi vestirii Evangheliei și de a apăra drepturile și libertățile noastre cetățenești prin:

1. Dobândirea, apărarea și păstrarea libertăților constituționale de ținerea adunărilor de cult și de rugăciune, sau de predicare în genere;

2. Asigurarea libertății de răspândirea învățăturilor Sfintei Evanghelii prin graiu sau prin scris, dovedind în fața Onor. Autorități Administrative și Judecătorești, că această libertate constituțională nu poate fi îngădită pentru unii în favoarea altora, căci Constituția nu permite înființarea de monopoli sau privilegii în favoarea numai a unor religii, sau a unor învățături, ca numai acelea să poată fi răspândite, iar celelalte să fie oprite;

3. Prezentarea în fața Autorităților puse de Dumnezeu pentru apărarea membrilor noștri în cazurile foarte numeroase de persecuțiuni și greutăți;

4. Apărarea în fața Tribunalelor a cazurilor, când membrii noștri sunt dați în judecată pentru motive de credință;

5. Scoaterea unei Reviste speciale pentru susținerea, apărarea și lămurirea tuturor principiilor privitoare la libertatea de conștiință și cult, care principii Dumnezeu a îngrijit să fie înscrise în Constituție, tocmai pentru ca să fie folosite de copiii Săi, spre a duce lumii în această generație binefacerile Evangheliei păcii și ordinii între oameni.

MASURILE PENTRU A FACE FAȚA.

Încă dela începutul lucrării Evangheliei în țară, împreună cu iubitul nostru frate Paulini am dus lupta pentru obținerea recunoașterii legale, și — cu ajutorul lui Dumnezeu — la 1923 prin Decizia D-lui Ministru Goga, la 1925 prin Decizia D-lui Ministru Lapedatu, cât și prin alte adrese și recunoașteri semnate de către D-l Ministru Banu și D-l Ministru Goldis; iar în cele din urmă prin Decizia D-lui Ministru Lapedatu în 1928, existența și funcționarea denominațiunii noastre au căpătat o bază legală, mai ales că se votase la 1928 și Legea cultelor.

Dar chiar de atunci am înțeles, că — după obținerea recunoașterii legale — pe viitor atacurile răuvoitorilor contra noastră vor fi duse tocmai pentru preținse călcări de către noi ale acestei legalități.

De aceea, pentru pregătirea și întărirea conducerii libertății culturii în Uniune — pe lângă importantele experiențe câștigate în luptele de până

aci, am căutat să dobândesc și cultura juridică necesară. Dumnezeu mi-a ajutat, ca — prin studiile întreprinse — să obțin în bune condiții diploma necesară pentru înscrierea ca Avocat în București.

În scurtul timp după înscrierea mea în Baroul Capitalei am avut ocazie să apăr pe iubiții noștri membri, sau pe vrednicii noștri Colportori în peste 20 de procese, în Craiova, Severin, Câmpulung-Muscel, Brașov, Dumbrăveni-Târnava Mare, Târgoviște, București, etc. obținând achitări importante spre lauda lui Dumnezeu, care binecuvintează pe Judecători, să vadă din lămuririle date, că vorbirile de rău și pările îndreptate contra Adventiștilor de Ziua Șaptea nu sunt adevărate; ci aceștia reprezintă în țară o Confesiune recunoscută, și cu dreptul la libertatea de cult și de propagandă.

FONDURI ȘI MIJLOACE BANEȘTI NECESARE.

În afară de mergerea pe la înaltele Stăpâniri în diferite părți ale țării cu petiții și memorii pentru lămurirea situației legale, — procesele acestea în diferite locuri și județe îmulțindu-se foarte în timpul din urmă: — toate necesită mari cheltuieli de călătorie.

În plus, este neapărată nevoie de înființarea unui birou special la Uniune, care să se ocupe numai cu chestiunile privitoare la libertatea cultului și să țină la curent și corespondența cu membrii noștri din toată țara. Anii trecuți am fost lăsat absolut fără nici un ajutor și mi-a fost imposibil, să fac față tuturor cerințelor. Ingrijam cu alergarea în diferitele părți, dar au rămas multe scrisori de ale fraților ne răspunse, pentru cari cer și aici scuzele mele. Tocmai de aceea ne silim, să organizăm această ramură mai bine pentru viitor. Atât alergarea în toate părțile pentru ajutor, cât și organizarea departamentului Libertății cultului potrivit cerințelor, necesită însă mijloace și fonduri, pe cari trebuie să le adunăm cu toții.

O ZI SPECIALĂ PENTRU LIBERTATEA CULTULUI

Toate acestea le-a avut în vedere Președintele Uniunii noastre; iar propunerea sa a găsit bună primire din partea fraților. Președinți de Conferință și din partea celorlalți membri ai Comitetului Uniunii, cari cu toții au hotărât, ca ziua de 4 Martie să fie zi specială în toată Uniunea pentru Libertatea Cultului.

Scopul zilei acesteia este, ca întransa, cu toții în sfântă adunare, să luăm timp:

1. Din cetirea expunerilor din „Curier“ și din ascultarea experiențelor făcute de membrii din lo-

calitate, să ne lămurim cu toții asupra importanței pentru lucrarea locală și pentru lucrarea generală a ramurei Libertății Cultului în Uniune;

2. Să facem rugăciuni speciale pentru M. S. Regele, pentru Inaltul Guvern și pentru toate Autoritățile, ca Dumnezeu să ajute cu timpuri de pace și cu înțelepciunea trebuitoare, ca să ne putem bucura de pacea și de libertățile necesare lucrării de moralizarea și luminarea poporului prin Evanghelie. De asemenea rugăciuni și pentru toți cei cari au răspunderea în această ramură a Libertății cultului, ca Dumnezeu să-i binecuvinteze în lucrarea lor.

3. Să facem propagandă în Comunitate și să ne înscriem fiecare din noi la un număr cât mai mare de exemplare din *Revista* cea pentru Libertatea cultului, care va apare în curând cu un conținut foarte interesant.

4. Să aducem fiecare daruri bogate, spre adunarea de fonduri necesare organizării complete și întreținerii acestei ramuri a Libertății cultului, care a existat până acum în multă lipsă, și fără posibilitatea de dezvoltare potrivit cerințelor creșterii lucrării lui Dumnezeu în țara noastră.

Dacă ați fi avut cu toții ocazia, să vedeți bucuria iubiților noștri frați din diferite părți ale țării, când au obținut libertatea de adunare, sau achitarea de mari amenzi, ori de mari pedepse;

Dacă ați cunoaște cazurile a peste 12 familii de Adventiști, amenințate să piardă tot avuțul lor prin deposedarea, pentru motive de credință, de pământurile cu cari fuseseră împroprietăriți; dar cari au fost salvați de Dumnezeu prin intervențiile făcute din partea ramurei sau a departamentului Libertății cultului pe Uniune:

Cred, că ați înțelege cu toții, cât de mult să vă grăbiți a sprijini cu daruri bogate ramura Libertății cultului din Uniune, care aduce reale și vizibile foloase, atât lucrării de Evanghelizare și de Colportaj, cât și multora dintre membrii noștri în parte.

Eu apelez în special la iubiții frați, cari au cunoscut personal foloasele serviciilor primite din partea ramurii Libertății Cultului, — ca dânsii să pună multă căldură în recomandarea din inimă pentru ajutorarea acestei ramuri cu o colecție bogată. Noi mulțumim din inimă tuturor iubiților noștri frați și surori pentru tot ce veți face pentru ramura aceasta în ziua hotărâtă pentru Libertatea Cultului. Dumnezeu să vă răsplătească și să vă binecuvinteze.

Al Dv. frate, Ștefan Demetrescu.

SALVAREA DE SUFLETE, IDEALUL CEL MAI ÎNALT.

Acesta a fost idealul Domnului Hristos. El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Luca 19, 10. În pilda cu oaia pierdută adusă înapoi la turmă, vedem grija cea mare depusă de bunul păstor. Luca 15, 1—7.

Salvarea de suflete trebuie să fie idealul fiecărui predicator, lucrător, slujbaş și membru al Bisericii Domnului. Acesta a fost idealul apostolilor Domnului și al tuturor membrilor din biserica primitivă creștină.

Domnul a împărțit tuturor copiilor Săi daruri spirituale. Unora daruri mai mari, altora mai mici, unora mai multe, altora mai puține. Din pilda cu talanții (Matei 25, 14—30) învățăm că Stăpânul a încredințat câte ceva la fiecare, după puterea sa. Dar unii lucrează cu talanții, alții însă îngroapă și pe acel unul singur. Stăpânul va cere fiecăruia socoteală nu numai de talantul încredințat, dar și de felul cum a întrebuințat timpul și talantul încredințat. „Ce putem spune noi acelor membri leneși ai Comunității, pentru ca ei să recunoască necesitatea de a merge să desgroape talantul și să-l aducă la schimbător? În împărăția lui Dumnezeu nu se va afla niciun leneș și niciun trântor“. „Incheierea Lucrării“, p. 21.

LUCRAND CU ALȚII, LUCRAM LA INSAȘI SALVAREA NOASTRA.

Un călător care mergea spre satul său pe un timp de iarnă geroasă, a întâlnit pe drum pe un necunoscut căzut jos în nesimțire. Din cauza gerului înghețase. „Sărmane om“, zise călătorul plin de compătimire, „tu ești pierdut! Ai plecat în călătorie ca și mine, ai intenționat să ajungi la ai tăi acasă. Cei de acasă te-or fi așteptând ca și pe mine. Poate că și mie mi se va întâmpla la fel ca ție! Și mie mi-e frig“. O voce lăuntrică îi spuse: „Fă-ți datoria față de semenul tău. Nu-l lăsa aci pradă fiarelor sălbatece. Și fără a mai sta mult pe gânduri, se plecă spre el și cu o oarecare greutate îl pune pe umăr, pornind la drum cu el în spinare. În timpul mersului simțea cum îi veneau noi puteri. A început să se și încălzească din cauza sarcinei grele ce purta în spate. „Am să-l duc în sat“, se gândea el. După puțin timp, simte că omul înghețat din spate începe să se miște. Din căldura celui ce-l purta în spate, s'a transmis și în corpul celui înghețat, care, minune, și-a revenit în simțire și s'au dus amândoi pe picioare în sat!

Tot așa se întâmplă și cu noi. Îndeplinindu-ne datoria față de aproapele nostru care zace în păcate, ne încălzim pe noi înși-ne în adevăr, și din căldura noastră transmitem și altora. În felul acesta ne salvăm unii pe alții ajungând ținta mântuirii sufletului nostru.

SA AVEM DORINȚA DE A SALVA SUFLETE.

„Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui un suflet dela moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate“. Iacob 5, 19—20.

A mântui însemnează: „a salvă, a scăpă“, nu numai dela moarte, ci a-l salvă pentru viața veșnică. Întâmplarea următoare va naște cred zel și în inimile noastre pentru a salvă cât mai multe suflete:

Intr'un oraș din America, port la mare, a venit vestea într'o dimineață la școala misiunară, că în apropiere de mare se află un vapor în primejdie de scufundare. Vestea aceasta a umplut inima elevilor de neliniște și de dorința de a merge la fața locului pentru a da ajutor celor în primejdie. Au fugit imediat. Odată ajunși, fiecare a căutat să dea ajutor. Printre elevi era un bun înotător cu numele de Eduard. S'a desbrăcat și s'a aruncat în mare. În lupta sa cu valurile, a salvat dela înec patrusprezece suflete. Între timp colegii lui au făcut un foc pe țărni. Bunul și curajosul înotător a stat puțin și s'a încălzit. Ochii lui însă, erau încontinuu spre locul dezastros. Din nou a sărit în mare și a salvat încă trei suflete. Când să sosească cu ultimul la mal, puterile i se sfârșiseră și era gata să se înnece. I s'a arunca însă o funie de salvare și a fost tras afară. După asta, Eduard a căzut în nesimțire. A fost transportat cu o ambulanță la școală. Fratele lui, Ioan, a stat de veghe la căpătâiul lui. Eduard a căzut într'un leșin și a început să aiureze. Spunea cuvinte neînțelese. Ioan care-l păzea, îl lăsă puțin singur și se duse la fereastra din spre mare. În timp ce privea și se gândea la cele întâmplate, deodată aude niște pași venind spre el pe la spate. Era Eduard, care, îndreptându-se spre fratele lui îi zise: „Ce zici tu frate Ioane, mi-am îndeplinit eu datoria mea așa cum trebuia, astăzi la mare“. „Da, frate Eduard“, a răspuns Ioan, „tu ai salvat cele mai multe suflete, tu ai salvat șaptesprezece suflete“. „O, știu eu asta“, zise Eduard, „dar, eu sunt neliniștit în conștiința mea că încă nu mi-am îndeplinit conștiința datoria mea! Când mă gândesc la sufletele acelea înecate, mi se sfâșie inima de durere! Ah, de aș fi mai salvat încă unul!“

Iubite frate și soră, câte suflete nu sunt în primejdie de moarte în jurul nostru! Să ne rugăm Domnului pentru a ne da puterea Duhului Său spre a salvă cât mai multe suflete pentru împărăția Sa.

Câmpina.

I. I. Gheorghisor.

Școala în familie — Copiii nepromițători

(continuare)

Sunt unii copii care au nevoie de o disciplină plină de mai multă răbdare și de o îngrijire mai iubitoare decât alții. Ei au primit ca moștenire trăsături de caracter care nu-i face să fie promițători și din cauza aceasta e nevoie să li se arate mai multă simpatie și iubire. Printr-o muncă stăruitoare aceste ființe pornite pe căi greșite pot fi pregătite să ocupe un loc în lucrarea Domnului. Puterile lor poate că sunt nedesvoltate, dar dacă sunt trezite, aceasta îi va face în stare să ocupe un loc mult mai pe sus de acela la care alții se așteptau.

Dacă aveți copii cu temperamente mai deosebite, nu faceți ca din cauza aceasta să zacă un nor al descurajării asupra vieții lor. Să nu se întrebuințeze porunci spuse cu glas tare, nici cuvinte cari duc la desperare sau cari sunt lipsite de amabilitate. Să nu se folosească expresii tăioase, aspre sau morocănoase. Dați-le ajutor cu răbdare și simpatie. Întăriți-i prin cuvinte iubitoare și prin fapte bune ca astfel să biruiască defectele lor de caracter.

Inercările de a „sdrobi voința” sunt contrarii principiilor lui Hristos. Voința copilului trebuie să fie îndrumată și călăuzită. Cruțați cât mai mult energia voinții deoarece omul are nevoie de ea; îndrumați-o pe calea cea bună. Să o tratați cu înțelepciune și delicatețe deoarece e o comoară sfântă. Să n'o fărâmați; ci lucrând prin învățături și exemple bune să o prelucrați și să o modelați înțelepțește, până când copilul ajunge să-și poarte singur răspunderea.

CÂND ȘI CUM SA SE DEA PEDEAPSA?

Mama poate întrebă: „Să nu pedepsesc pe copil niciodată?” Se poate ca bătaia să fie necesară atunci când alte mijloace nu mai folosesc la nimic; totuși ea să nu folosească varga atâta vreme cât e cu putință să o lase la o parte. Dar dacă măsurile mai blânde se dovedesc ca neîndestulătoare să se administreze cu iubire pedeapsa care să-l facă să-și vie în simțiri. Adesea o astfel de muștrare va fi îndestulătoare pentru toată viața, ca să arate copilului că nu el are frâna în mână.

Și când lucrul acesta se vede că e necesar, copilul trebuie să fie făcut să înțeleagă în chip serios că lucrurile sunt așa nu ca să răsbune cumva pe părinte, sau ca să dea loc acestuia să facă ce îi place lui, ci pentru binele copilului. El trebuie să fie învățat, că orice

greșală nemustrată lui îi va aduce nefericire, iar lui Dumnezeu îi va fi neplăcut. Sub o astfel de disciplină copiii vor afla cea mai mare fericire în a supune voința lor față de voința Tatălui lor ceresc.

Adesea noi facem mai mult pentru a provoca decât pentru a câștiga. Am văzut o mamă cum smulgea din mâna copilului ei un lucru care lui îi făcea mare plăcere. Copilul nu știa motivele acestui fapt și firește i s'a părut că e rău tratat. Apoi a urmat o ceartă între părinte și copil, și o bătaie strașnică a pus capăt scenei, pe cât se putea vedea cu ochiul; dar lupta aceasta a lăsat o impresie asupra minții crude, impresie care nu se putea șterge ușor. Mama aceasta a lucrat neînțelepțește. Ea n'a judecat delă cauză la efect. Purtarea ei aspră și necugetată a stârnit în inima copilului cele mai aspre pasiuni, și în toate ocaziile de felul acesta aceste pasiuni urma să se trezească și să se întărească.

Gândiți voi că Dumnezeu nu află cum sunt muștrați copiii aceștia? El știe totul și tot așa El știe care putea să fie urmările binecuvântate dacă lucrarea de îndreptare s'ar fi făcut așa încât să câștige iar nu să respingă.

Niciodată să nu pedepsești pe copilul tău când ești mâniat. Faptul că tu dai drumul patimilor tale nu va vindeca pe copil de înclinațiile lui rele. Tocmai în momentele acestea mai mult ca oricând trebuie să lucrezi cu umilință, răbdare și rugăciune. Atunci e momentul să ingenuchiezi cu copiii tăi și să ceri iertare delă Domnul. Înainte de a pricinui copilului tău o durere trupească, tu, dacă ești tată sau mamă creștină, vei arăta iubirea ce ai pentru copilul tău pornit pe căi greșite. Atunci când te pleci înaintea lui Dumnezeu împreună cu copilul tău vei înfățișa Mântuitorului tău iubitor însași cuvintele Lui: „Lăsați copiii să vină la Mine, și nu-i opriti, că a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu”. Marcu 10, 14. Rugăciunea aceasta va atrage pe îngeri lângă tine. Copilul tău nu va uita aceste experiențe și binecuvântarea lui Dumnezeu va rămâne asupra învățăturilor acestora îndrumându-l la Hristos.

Când copiii își dau seama că părinții caută să-i ajute vor îndruma și ei energiile lor pe calea cea bună, iar pentru copiii care au primit acasă învățatura cea bună, avantajiiile din

(Urmare la pag. 44.)

PAGINA TINERETULUI

Caractere într'un timp lipsit de caractere

Dacă în ceva este nevoie de un caracter, pentru a face o lucrare cu succes, atunci este cazul în slujba Domnului. Orice mișcare de reformă a putut lua naștere numai prin bărbați cari aveau un caracter. Ducerea soliei advente în lume necesită de asemenea bărbați în-suflețiți de spiritul adevăratei reformațiuni, după cum era profetul Ilie.

Ce înseamnă însă un caracter? Cuvântul „caracter” este de origine elină și înseamnă a tăia, a sgâria, a imprima. Este semnul caracteristic al unei persoane sau obiect, prin care se deosebește de altele. Așa se vorbește despre un caracter științific, popular sau despre caracterul unei scrieri, unui pustiu sau a unei regiuni.

În mod deosebit se înțelege sub caracter semnele caracteristice ale sufletului omenesc, și în acest caz se vorbește despre un caracter bun, rău, ferm sau ușuratic. Acela care nu arată o stabilitate, adică care se lasă transformat de orice împrejurare, îl numim un om fără caracter. Desori înțelegem sub caracter tăria voinței, numind pe un om care are o voință tare un om de caracter, iar pe unul cu o voință slabă un om fără caracter. În această categorie ar intra și împăratul Sigismund, care, deși dăduse lui Huss o scrisoare însoțitoare, după care nimenea n'avea voie să-i facă vreun rău, totuși temându-se de papalitate nu și-a ținut cuvântul. Și pentru formarea unui caracter putem aplica cuvântul: Nimeni nu poate servi la doi domni!

CUM DOBANDIM UN CARACTER?

Plutarc zice: „Caracterul nu este altceva decât un obicei îndelungat”. Patimele noastre, cari s'au transformat în obiceiuri, au dat naștere în noi unui caracter, care nu este destoinic pentru slujba Domnului. Vom exclama împreună cu apostolul Pavel: „Știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, printrucă, ce-i drept, am voință să fac binele, dar n'am puterea să-l fac”. Sau, după cum a zis Seneca, un contemporan al apostolului Pavel și pedagogul lui Nero, care a scris în mod foarte dușmănos împotriva creștinismului: „În general vom fi constrânși să ne judecăm aproape totdeauna în același mod, că: suntem răi, am fost răi și — din nefericire trebuie s'o adaog — vom fi răi. Să nu ne înșelăm,

căci răul nu este în afară, ci el se găsește în-lăuntrul nostru”.

CUM ȘI PRIN CE DOBANDIM UN CARACTER DIVIN?

Pe nici o altă cale decât dacă nu ne vom supune Spiritului Sfânt ca să înscrie el voința lui Dumnezeu sau legea Sa în inima și mintea noastră. În sensul acesta, Domnul Hristos a avut un caracter desăvârșit, căci despre El stă scris: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii Mele”. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”.

„Dumnezeu cere din partea noastră să ne stăpânim pe noi înșine în mod desăvârșit; El însă nu ne poate ajuta fără consimțământul și conlucrarea noastră. Spiritul Sfânt lucrează prin puterile și însușirile încredințate oamenilor. Noi singuri nu suntem în stare să aducem intențiunile, dorințele și înclinațiile noastre în armonie cu voința lui Dumnezeu; dacă vrem însă să devenim ascultători, atunci Mântuitorul va nimici toate uneltirile cari se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, supunând toate ascultării Sale”. „Fapt. Apostolilor”, pag. 457.

Cine dorește să-și formeze un caracter ferm și echilibrat, cine vrea să devină un adevărat creștin, trebuie să jertfească toate pentru Domnul Hristos, căci Mântuitorul nu va putea primi un serviciu împărțit. Noi trebuie să învățăm zilnic ce înseamnă predarea de sine.

Caracterul se formează sau se dovedește în curentul lumii. Așa dar în curentul greutăților, al necredinței, al dezinteresării, al ispitelor lăuntrice și din afară și al egoismului. Apostolul Pavel descrie câteva din experiențele sale zicând: „Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor”. De aceea să rămânem tari și în timpurile decăderii.

Caracterul înseamnă mai mult decât educația. Cineva poate să aibă cea mai aleasă educație, totuși să fie însă fără caracter. Caracterul și educația sau talentele stau în aceeași legătură ca și rădăcina față de ramurile, frunzele, florile și fructele pomului. Caracterul apelează către inimă, educația către minte. Ca și pomul așa și omul. Nu în seră și nici în camera de studiu, ci în cele mai multe cazuri prin faptul că ne împotrivim împrejurărilor nefavorabile ale vieții de toate zilele, devenim re-

zistenți. Lumea cere exemple și trăirea adevărului exercită o influență.

ȚINTA UNUI CARACTER.

Domnul Isus începând lucrarea Sa de predicare n'a avut numai o însărcinare dar și o țintă: „Să fac voia Celui ce M'a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui“. După trei ani și jumătate El a putut să zică pe cruce: „S'a isprăvit!“ Și noi trebuie să lucrăm având în fața noastră o țintă dela care să nu ne poată abate nimic. Dacă o persoană devine independentă față de lumea ce o înconjoară, acest fapt este primul semn caracteristic al unui caracter în sens pozitiv, după cum o găsim la apostolul Pavel: „N'am întrebat pe nici un om“. Sau după cum a exclamat reformatorul englez Wyclif pe patul său de boală: „Nu voiu muri, ci voiu rămânea în viață și voiu continua să destăinuiesc fărădelegile“. O purtare asemănătoare a arătat mai târziu și Luther, căci el a zis: „Chiar de-ar fi la Worms tot atâția demoni, câte cărămizi sunt pe acoperișurile caselor, totuși m'aș duce în numele Domnului!“ Ceeace poate fi astăzi de valoare practică este, ca fiecare să-și zică: „Vreau să aduc în acest an suflete la Domnul!“ Atunci suntem conștienți de ținta noastră. Să lucrăm așadar cu ochii ațintiți spre țintă, căci fiecare clipă aduce urmări veșnice cu sine. Valoarea timpului întrece orice apreciere. Aceasta ne învață Domnul Hristos la fântâna lui Iacob.

IDEALUL UNUI CARACTER.

Sfânta Scriptură ne oferă exemple minunate de bărbați și femei, cari aveau un ideal înalt. De sigur le cunoștea și apostolul Pavel, după cum reiese din Ebrei 11. Cu toate acestea el ne spune: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus“. „Căci pentru mine a trăi este Hristos și-a muri este un câștig“. Apostolul Petru ne îndeamnă să umblăm pe urmele Domnului Hristos. El este adevăratul ideal al unui misionar: în rugăciune, în ascultare, în studiul Sfintei Scripturi, în vorbire, în apărarea sa în fața dușmanilor și autorității, în răscumpărarea timpului, în predarea Sa când slujea celor bolnavi, în suportarea împotrivirilor, în suferință și în moartea Sa.

CARACTERUL ESTE O PUTERE.

Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, dezinteresate și temătoare de Dumnezeu are o influență aproape de neînvins. Descoperind caracterul Domnului Hristos în viața noastră proprie, putem lucra împreună cu Domnul la salvarea de suflete. Numai prin aceea că descoperim în viața noastră caracterul Său, putem conlucra cu El; și cu cât este mai mare sfera influenței noastre, cu atât putem face mai

mult bine. Dacă cei ce mărturisesc că slujesc lui Dumnezeu, vor urma pildei date de Domnul Hristos, trăind în viața lor zilnică după principiile Legii lui Dumnezeu, dacă fiecare faptă va mărturisi că ei iubesc pe Dumnezeu mai pe sus decât toate și pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci Comunitatea va avea putere să pună lumea întregă în mișcare.

TALENTE.

Talentele sunt daruri primite. Ioan Botezătorul a zis: „Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s'a dat lui din cer“. Un dar însă nu este ceva meritat. Afară de aceea Dumnezeu nu dă după o măsură mărginită. Oamenii văd lucrul acesta mai ușor în lucruri spirituale, decât în cele materiale. Noi zicem despre un copil cuminte, că ar fi „talentat“, arătând prin aceasta, că mintea sa este un dar. Acest talent însă poate fi desvoltat. Goethe, marele poet german, a scris: „Un talent se desvoltă în liniște, un caracter însă în viciața de toate zilele“.

După cum crește o plantă, asemenea se desvoltă și un talent. Trebuie să creștem, dacă nu voim să rămânem piperniciți; să nu ne odihnim, căci vom rugini. Trebuie să lucrăm, căci altminterlea vestejim. Trebuie să biruim, căci de altfel vom fi biruiți. Toți suntem încă în creștere și putem spune împreună cu apostolul Pavel: „Nu zic că am dobândit acum *darul de biruitor* sau sunt acum desăvârșit, alerg însă spre *darul de biruitor*, dacă cumva îl dobândesc, pentrucă și eu am fost dobândit (cucerit) de Hristos Isus“.

G. Frauchiger.

Școala în familie

(Urmare dela pag. 42.)

școlile noastre vor fi mult mai mari decât pentru aceia cari acasă au fost lăsați să crească fără de ajutorul spiritual.

Copiii care n'au trăit în viața lor puterea curățitoare a lui Hristos sunt prada legală a vrăjmașului, iar îngerii lui pot ajunge foarte ușor la ei. Unii părinți sunt nepăsători și îngăduie ca fiii lor să crească fără a fi cât de puțin muștrați. Părinții au o mare lucrare de făcut în ceea ce privește educarea și îndreptarea pe căi bune a fiilor lor, aducându-i la Dumnezeu și cerând cu tărie ca binecuvântarea Lui să vie asupra lor. Prin străduințele credincioase și neobosite ale părinților, și binecuvântarea și harul revărsate asupra copiilor ca răspuns la rugăciunile părinților, puterea îngerilor răi va fi înfrântă și o influență sfințitoare se va revărsa asupra copiilor. În felul acesta puterile întunerecului vor fi date înapoi. — „*Counsels to Teachers*“, pag. 115—118.

DOI BANDIȚI PE PAMANT SFANT

Doi bandiți călări, s'au oprit la marginea unei păduri, proiectând o lovitură.

Înainte lor, se întindea cât puteai prinde cu privirea, câmpie goală.

Nu mai o fermă singuratecă, în apropiere, lângă un pârau a cărui linie șerpuitoare strălucea sub focul razelor soarelui ce răsărea maestos.

În timp ce bandiții prețuiău din ochi valoarea acestei ferme, din curtea ei pornește în fugă o șaretă îndreptându-se pe câmpie.

Calul este tânăr și puternic.

În curând șareta nu mai este decât un punct mișcător la orizont.

Iată momentul favorabil pentru cei doi răufăcători.

În câteva clipe, acești oameni gata la orice crime, sunt în curtea locuinții, descălecând îndată.

— Bună ziua, Domnilor!

Cine primește atât de drăgălaș pe întuneceții oaspeți? Este fetița fermierului.

Să tot aibă vreo zece ani. Ea este numai drăgălășenic.

Totul în ființa ei pare un cântec: marii ochi căprui, abrajorii, brațele trandafirii cari ies goale de sub un șorțuleț alb ca zapada.

Cei doi oameni o priviau mai mult surprinși. S'ar fi putut spune că erau chiar paralizați înaintea acestei adorabile copilite, numai surâș.

— Ești singură? întrebă unul din ei.

— Da, tata și mama au plecat nu de mult timp. Tata a spus că trebuia să plece; dar au plecat numai pentru puțină vreme. Moș Ion este și el pe câmp.

— Și nu ți-e frică?

— De cine, de ce? Toată lumea mă privește cu plăcere, așa că n'am de ce să-mi fie frică! Dar duceți-vă caii la grajd. Eu vreau să vă pregătesc dejunul.

Bandiții se supuseră.

Când intrară în bucătărie, masa era pusă; fafă de masă albă, șervete albe, pâine albă, ceainic, ceștile, totul era alb și atrăgător.

— Dumneavoastră, se adresă ea celui mai în etate, luați loc în jilțul lui tata-mare. Iar Dvs., zise ea celui mai tânăr, așezați-vă pe acest scaun: este destul de bun pentru un băiat așa de mare cum sunteți Dvs!

Iată pâine, unt, prăjituri, mere, ceaiu și câțiva biscuiți; este deajuns, nu? Chiar și cei mai mari mâncăcioși ar fi mulțumiți!

Cel mai în etate începu să taie pâinea.

— Ei! zise copilul, dar Dvs. nu spuneți rugăciunea?

Ei o priviră cu gurile căscate.

— Trebuie să mulțumiți lui Dumnezeu. Vreți ca să fac eu rugăciunea? Eu am acest obicei.

Împreunați mâinile ca mine.

E de crezut? Ei își împreună mâinile, și primul fu cel mai în etate.

Fetița închise ochii și zise: „Dumnezeul meu, binecuvintează pâinea pe care o vor mânca acești călători, și fă ca amândoi să se simtă fericiți că au intrat în această casă unde au găsit hrana și odihna de care aveau nevoie. Amin“.

Ea deschise ochii.

Ceilalți încă mai ascultau. Păreau împietriți.

— Acum mâncați! Acum puteți mânca!

Ei mâncău în tăcere. De altfel, de abia mâncău.

Dar deodată cel mai mare se ridică:

— Ei! zise celuilalt în șoaptă Ce facem? Să ții eu copilul, în timp ce tu vei căuta prin casă?

Dar cel mai în etate, cu acelaș ton, dar mult mai sălbatec, îi răspunse:

— Dacă vei atinge acest copil, te voi omori. Apoi, întorcându-se spre copil:

— Dă-mi mânuța ta.

— Pe amândouă, Domnule.

El îi luă mânuțele și le duse la buze.

— Domnule, spuneți-mi, de ce aveți lacrimi în frumoșii Dvs. ochi negri?

— Am și eu o fetiță ca tine

Dar imediat strigă:

— „Nu Nu ca tine! Vai! nu, Dumnezeule, Dumnezeule, ea nu este ca acest copil!“

Acest „Dumnezeule“ nu era o ocară. Exclamația aceasta, de pe buzele acestui bandit, avea accentul mișcător al unei rugăciuni.

Câteva clipe mai târziu se putea auzi tropotul cailor cari se îndreptau spre pădure.

Doi bandiți intraseră pe pământ sfânt

Cum îți distrugi fericirea și căminul

— „Iar nu e masa gata? Ieri a fost la fel, azi tot așa, totdeauna târziu!“, strigă Domnul Enescu, aruncându-și furios pălăria în cuier, fără a-și privi soția.

Doamna Enescu tocmai se pregătea să așeze farfuriile pe masă; la cuvintele soțului ei, o expresie dureroasă se întipări pe figura-i palidă; un moment rămase nemișcată, dar își reveni și reîncepu să aranjeze farfuriile, ștergându-și lacrimile cari-i se iviseră în ochi și pe cari se silea să și le înnăbușe....

Lucrase în dimineața aceea foarte mult și se simțea aproape zdrobită de oboseală.

... In timp ce pregătea mâncarea, gândurile ei sburară înapoi la primele zile ale căsniciei. Ea se gândea la cea dintâiu masă pe care o luase cu soțul ei în tânăra ei gospodărie; cât de mult se bucura el atunci de istețimea ei la gătit și de masa atât de frumos aranjată! In vremea aceea, el își făcuse o datorie din a-i ajuta seara la treburi, căutând orice ocazie spre a-i dovedi iubirea sa. Inșă, acum, tot timpul îi era ocupat de funcțiunea sa. In decursul anilor, grijile și răspunderile lui crescuseră; nervii îi erau oboșiți peste măsură și el care altădată era o ființă atât de plăcută, devenise egoist și veșnic rău dispus.

Pe de altă parte și grijile Doamnei Enescu crescuseră la rândul lor, și acum eră dornică de cuvinte de mângâiere și încurajare. Dar ea spera zadarnic după o dovadă a vechei iubiri și gingășii, după un cuvânt de recunoștință din partea lui. Deseori, avea sentimentul singurătății, și atunci căuta un loc retras unde, în râuri de lacrimi fierbinți și amare, nădăjduia să-și poată afla o alinare.

Singura dulce și mare mângâiere îi mai erau copilașii, cu toate că și ei îi măreau grijile și răspunderile. In această dimineață, când se așezase o clipă pentru a se odihni, venise lângă ea fetița cea mai mică care, îmbrățișându-o, îi șoptise: „Mamă, te iubesc așa de mult!“

Aceste cuvinte, rostite tocmai în momentele când se gândea la vremurile trecute și când suspina după acele zile dragi, păreau că recheamă în ea o speranță stinsă, și avu simțământul sigur că, odată, ele vor reveni.

Cu o sforțare de voință, ea se ridică din nou, continuând pregătirea prânzului. Astăzi nu

putea să lucreze tot atât de repede ca de obicei: se simțea foarte trudită și adesea trebuia să-și încetineze lucrul, prinzându-și cu mâna fruntea brăzdată de cutele suferinții, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile rătăcite. Amintirea zilelor fericite de altădată și datoriile prezentului se îmbinau, acuma, într'un fel de harababura confuz, în capul ei. Inșă din acest noian se desprindea, a avea, clară și luminoasă, imaginea iubită a lui Pavel, — Pavel al ei din alte vremuri. Ii zărea chipul atât de drag și parcă-i auzea și pasul atât de cunoscut, cum și cuvintele voioase, cu cari obișnuia să o salute, când se întorcea acasă....

Ce scurt fu acest vis de fericire.... Intrarea aspră a soțului său o trezi brusc și dureros, la realitate.... Nu este de mirare, deci, că, lovitura aceasta, o făcu să rămână un moment nemișcată, fără să poată zice vreun cuvânt....

Tăcută, cu mișcări ce trădau sbuciumul sufletesc, Doamna Enescu aranjă înainte masa, mai mult pentru soțul ei atât de egoist și lipsit de gingașa iubire de care ea avea acum atâta nevoie. De teamă ca soțul ei să nu-i mai facă vreo observație aspră, ea se trudea să termine cât mai repede; dar sșuduitura nervoasă, pe care o suferise de curând, o făcea neînstare să acționeze mai viu.

— „Ei ce faci? Abia te miști! Dă mai repede! Ce, vrei să mă ții toată ziua cu masa asta? Din cauza ta n'am să pot termina lucrul urgent pe care-l am de făcut după amiază! Dela un timp ai cam început să-ți neglijezi datoriile! Bagă de seamă, îți spun! roști nerăbdător și plin de mânie, Domnul Enescu.

Aceste cuvinte, lipsite de orice iubire, îi umplură paharul amarăciunilor; se opri. Măinile îi căzură inerte de-a-lungul trupului.... Toate obiectele din cameră începură să se învâртеască în jurul ei. Simțea că se înnăbușe. Inaintea ochilor ei totul se făcu negru.... Șovăi o clipă, apoi, cu un suspin adânc, se prăbuși la pământ....

Totul se petrecu fulgerător de repede. Domnul Enescu rămase uluit de efectul cuvintelor sale. Se repezi în genunchi, lângă soția sa; dar toate strigătele și desmierdările sale rămăseră fără răspuns. Corpul aproape neînsuflețit al soției sale, zăcea la pământ....

Domnul Enescu, zdrobit de evenimente și

remușcări, ședea pe un scaun, cu fața ascunsă în palme. Doctorul, chemat în grabă, nu putuse să-i dea nici o speranță cu privire la starea soției sale. El îi zisese: „Este o prăbușire nervoasă și, puterea ei de viață este foarte neîndestulătoare, pentru a ne putea gândi prea mult la o scăpare!“....

.... Prin minte i se perinda tot trecutul. Văzu chipul soției sale când îi fusese mireasă. Apoi o văzu cât de veselă îi ieșea în cale când el se înapoia dela slujbă.... I se păru chiar că aude și acum râsul ei plăcut, dulcile-i cuvinte desmierdătoare.... Dar văzu și anii grei de muncă oșobitoare.... Cât de răbdătoare era ea; niciodată nu o auzise plângându-se de ceva.... Apoi se gândi la grijile veșnic crescânde, pe cari le-a împărtășit și ea, dar aci gândurile i se risipiră.... Cât de mult slăbise ea, și el nu observase niciodată, până acum, lucrul acesta.... Astăzi, când vâlul îi căzuse de pe ochi, remușcările prinseră a-i frământa inima: el era pricina durerilor ei. Trupul său tremura, răscolit de simțimintele din interior. Se sculă de pe scaun, străduindu-se în zadar să se liniștească.

Spiritul profeției

Când Dumnezeu a ridicat pe poporul Său din urmă ca să ducă ultima solie de avertizare și salvare către omenire, El a pus în biserică Sa darul Spiritului Profeției. După cum în vechime El trimise solii către poporul Său prin Ilie, Isaia, Ieremia, Pavel și alții, tot așa Domnul trimite solii către poporul Său din urmă, prin sora White. Acestea au fost date Comunității, „nu ca o înlocuire a Sfintei Scripturi, nici ca o nouă normă de credință, ci pentru ridicarea spirituală a Comunității, pentru instruire, pentru avertizare, pentru muștrare, pentru îndemnare, și pentru o călăuzire specială a poporului lui Dumnezeu prin mijlocul primejdiilor zilelor din urmă“.

„Scrierile Spiritului Profeției ne conduc totdeauna la Biblie. Ele ne arată această carte ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu inspirat și fără greșală. Aceste scrieri ne îndeamnă a lua acest Cuvânt ca sfătuitoare și călăuzitoare credinței noastre“.

Dacă scrierile Spiritului Profeției trebuie să ne aducă ajutorul și binecuvântarea pe care Dumnezeu o intenționează prin ele, atunci ele trebuie să fie studiate cu îngrijire. Atâta vreme cât cărțile sunt lăsate în depozite în părăsire, sau neîntrebuințate în casele noastre, ele vor fi de puțină valoare pentru noi. Dumnezeu ne-a dat aceste scrieri și El cere ca să le studiem. Ne temem că întreg Cerul este profund

Se apropie de patul bolnavei, se aplecă asupra ei, îi mângâie ușor părul, așa cum nu mai făcuse de multă vreme, o sărută pe frunte, apoi își ascunse fața în pernă lângă capul ei....

Doamna Enescu, încă nu era în stare să se miște, dar, în mod vag, își dădea seama de cele ce se întâmplau în jurul ei. Această dovadă de iubire din partea soțului, îi dădu o nouă putere de viață. Nervii ei sdruncinați se reinviară și încet-încet sănătatea îi revenea.

Acum Doamna Enescu nu mai dorea după cuvintele iubitoare ale soțului ei, căci ele erau o realitate. Glasurile vesele ale copiilor, cântecetele voioase ale mamei, în timp ce-și făcea lucrul, toate acestea îi dovedeau cu prisosință că Pavel de altă dată se întorsese, așa după cum visase și sperase ea.

Întreținerea vieții nu depinde totdeauna numai de mâncare și băutură. Înțeleptul spune în Proverbe: „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele“, și „Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase“. Prov. 17, 22; 16, 24.

întristat și dezamăgit față de indiferența pe care o arată mulți membri din Comunitate, cu privire la aceste cărți inspirate, pe cari Dumnezeu, în iubirea Sa nesfârșită le-a dat pentru binele nostru.

În ultima ședință a Comitetului de iarnă, a fost consacrat timp îndelungat unei serioase luări în considerare a importanței scrierilor Spiritului Profeției. Acest lucru a avut drept rezultat adoptarea unei serii de hotărâri, după cum urmează:

„*Deoarece* trăim în timpurile primejdioase prezise de Apostolul Pavel, când vrăjmașul va face eforturi disperate pentru subminarea credinței copiilor lui Dumnezeu prin înșelarea lor în punctele fundamentale ale soliei Evangheliei; și

„*Deoarece* această îndepărtare dela unitatea credinței asupra acestor învățături fundamentale ar fi dezastruoasă pentru mișcarea Adventă; și

„*Deoarece* solia Spiritului Profeției, dată acestui popor, pentru clădirea Comunității astfel ca ea să poată ‚crește în toate privințele‘, ‚tot trupul bine încheșat și strâns legat‘, pentru păstrarea și întărirea unității credinței, după cum dovedesc, în mod precis, experiențele trecutului;

recomandăm:

1. Ca să îndemnăm călduros pe toți lucră-

torii noștri să devină bărbați puternic înrădăcinați și întemeiați în doctrina Spiritului Profetiei, prin studierea acestei chestiuni din nou și în modul cel mai complet și cu rugăciune.

2. Ca, în vederea ușurării acestui studiu, noi să încurajăm Uniunile și Conferințele să favorizeze cursul de lectură prin corespondență asupra acestui subiect, printre toți lucrătorii, dând ajutoare financiare dacă este posibil; ca acolo unde nu există un asemenea curs să se ia măsuri pentru ca el să fie pregătit și introdus.

3. Ca lucrătorii să instruească în mod complet pe noii convertiți, înainte de botez, asupra chestiunii darurilor spirituale, și ca, în lucrarea lor în Comunități, ei să instruească pe deplin pe membri asupra acestei chestiuni.

4. Ca să se facă un efort serios de către lucrători și slujbașii Comunității ca să încurajeze și să îndemne pe credincioșii lor, inclusiv pe tineret, ca să-și procure ei înșiși scrierile Spiritului Profetiei și să se angajeze la studierea completă a lor, cu rugăciune.

5. Ca acele câmpuri sau uniuni cari n'au o selecțiune potrivită din scrierile sorei E. G. White, să facă eforturi speciale ca să publice ceva cât mai de vreme."

Este adevărat, iubiți frați și surori, că trăim în timpuri primejdioase. Satana lucrează ca niciodată mai înainte la răstăcirea și supunerea poporului lui Dumnezeu. Dacă dorim să trecem în siguranță printre dezamăgirile și necazurile ce ne stau în față, noi trebuie să petrecem mai multă vreme în rugăciune și în studierea atentă a Bibliei și a scrierilor Spiritului Profetiei.

Toți cari vor face aceasta, într'un spirit de umilă ascultare, vor fi păstrați nevătămați și în siguranță. Nici o putere de pe pământ nu-va putea amăgi.

A. V. Olson.

Ora Tabitei din luna Martie Lucrarea de binefacere

CE E INCA DE FACUT.

Prin Comunitatea noastră mai trebuie făcută o lucrare, de care mulți n'au cunoștință.

Prosperitatea spirituală și trupească.

Dumnezeu dorește, ca copiii Lui, să aducă binecuvântări lumii în lucruri spirituale și pământești. „In timp ce vizitezi pe prietenii și vecinii tăi, arată-le că ai interes, în bunul mers al lucrurilor spirituale și pământești ale lor“.

Trebuințele pământești. Multe suflete se poate câștiga prin amabilitatea noastră fără egoism. *Necesitățile lor pământești trebuie mai întâiu îndepărtate.* Când ei obsearvă faptele iubirii noastre, le vine mai ușor să creadă în iubirea lui Isus“. „Mărturie“, Vol. VI, pp. 84. 16.

a) *A hrăni, curăți și îmbrăca.*

Lucrătorul trebuie să lucreze cu iubire; și să hrănească, să curețe și să îmbrace pe acei cari sunt în lipsă. Dumnezeu mi-a arătat, că mulți din acei exilați din societatea omenească, vor căuta să refacă chipul lui Dumnezeu într'ansii prin lucrarea uneltelor omenești ale lui Dumnezeu. „Mărturie speciale“, seria A, No. 11. p. 26. „Lucrarea de binefacere“, p. 16.

b) *Cămin pentru cei fără adăpost.*

„Creștinismul trebuie să procure părinți și căminuri pentru cei nevoiași“. „Mărturie“, Vol. VI, pag. 282.

„In anii trecuți mi-a fost arătat, că poporul lui Dumnezeu, va fi încercat tocmai în acest punct, anume cu privire la pregătirea de cămine pentru cei fără cămin; deoarece mulți vor fi fără cămin din cauza credinței lor în adevăr. Opoziția și persecuția vor răpi pe mulți din căminurile lor, și ca atare este de datoria acelor cari au căminuri, să deschidă pentru acești lipsiți porțile lor“. *Idem*, Vol. 2. pag. 27. 28.

c) *Ingrijirea orfanilor.*

„Aci este un câmp mare de lucru pentru acei cari doresc să lucreze împreună cu Mântuitorul, ca să îngrijească pe copiii și tinerii cărora le lipsește conducerea de aproape a părinților și influența constrângătoare a unui cămin creștin... Lăsați pe acei cari au iubirea lui Dumnezeu într'ansii, să deschidă inimile și căminurile lor, ca să adăpostească pe acești copii orfani...“

„Acești copii sunt în deosebi acei, asupra cărora Se uită Domnul Isus. Și a-i neglija este pentru Dânsul o piatră de poticnire. Orice faptă bună făcută lor în numele lui Isus, este primită de El ca făcută direct Lui“. *Idem*, Vol. VI. pag. 282. 281.

d) *Cei nevoiași și nenorociți.*

Dacă neglijăm cazurile nevoiașilor și nenorociților cari sunt aduse nouă la cunoștință, oricare ar fi ele, atunci n'avem o asigurare de viață veșnică; fiindcă nu corespundem cu cererile lui Dumnezeu“. *Idem*, Vol. III. pag. 524.

e) *Ingrijirea orbilor.*

„Ingerii lui Dumnezeu servesc copiilor lui Dumnezeu, cari sunt orbi trupești. Ingerii veghiază asupra pașilor lor și îi ferește de mille de nenorociri de cari sunt amenințați în drumul lor, fără a le cunoaște... Dumnezeu cere ca atențiunea acordată văduvilor și orfanilor să fie și acordată celor orbi, și celor neputincioși“. *Idem*, Vol. III. pag. 516.

NECROLOG

Sora *Elizabeta Pațer*, în etate de 82 ani a adormit bucuroasă în Domnul, în ziua de 16 Decembrie 1932. Ea a locuit mulți ani la fiica Iuliana Majer care este membră de 25 ani a Comunității Vișinești, și în cele din urmă a recunoscut că credința fiicei este bună, și s'a hotărit să slujească și ea Domnului și astfel subsemnatul a botezat-o în luna Octombrie 1932. La acest botez au fost adunați copiii acestei surori până în a 5-a generațiune. După botez sora *Elizabeta Pațer* a mulțumit tuturor copiilor ei că au stăruit să câștige pe bătrâna lor bunică. Insa după scurt timp dela botez a fost chemată la odihnă.

Sperăm să vedem pe sora noastră la învierea celor drepti la venirea Domnului Isus.

Romanești (Basarabia).

Rainhaimăr.